

NÅDELØST NAKENT:

Man vil så avgjort se mer av Are Blytts malerier.

FOTO: VEGARD KLEVEN

Slavoj Zizek ...

KUNST

«Eight Paintings»

Are Blytt
Galleri K, Oslo
Står til 23. april.

ANMELDELSE

Assosiasjonene blir her servert tilbake til betrakteren.

Ok, det er virkelig åtte malerier i utstillingen, men halvparten av dem er diptyker (altså et arbeid i to deler), så kunstneren kunne valgt å kalle utstillingen «Twelve Paintings», og fått masse gratis numerologisk og mystisk-mytisk grums med på kjøpet. Men det er jo en del slikt knyttet til tallet åtte også, for all del. At jeg nevner det, bunner i at det ene fundamentet for bildene ser ut til å ligge i en assosiativ og referansemottet

arbeidsmodus. Fargen på lerretet korresponderer med fargen på Angela Merkels kjole, for eksempel. Tre av bildene er nesten mer et spørsmål om typografi, og gjengir navnet til tre forfattere du ikke sånn uten videre finner en eneste fellesnevner til: Søren Kierkegaard, Amalie Skram og Michel Houellebecq. Det får meg øyeblikkelig til å velge et tilfeldig navn som overskrift til denne anmeldelsen.

De kjappe strøkene i bakgrunnen blir med dette til dekorative uregelmessigheter, men det er altså versjoner uten forfatternavn rett ved siden av. Og da er vi inne på det andre fundamentet, og det som er mest interessant: mediets ukonvensjonelle ytterpunkt og diskusjonen om maleriet i seg selv.

Før det er steder her der maleriet står nådeløst nakent og unndrar seg etablerte forhold mellom publikum og verk. Helt uten speileffekter. Og det er ikke til å unngå at et av de fysiske største arbeidene (og

da mener jeg større enn deg og meg, og ergo vagt truende), er en todelt mørk affære som ikke bærer noen direkte spor av malerkost, og der kontrastene veksler mer mellom blank og matt, enn mellom sort og hvitt.

Egentlig likner det en tusjtegning av Henri Michaux, bare med ekstra mye tusj. Eller flere japanske kalligrafimesterverk lagt oppå hverandre. Eller en særdeles mørk skog, manet frem med bare hendene etter man har dyppet dem i olje.

Men dere skjønner: Assosiasjonene blir her servert tilbake til betrakteren, og lar landskapet stå mer åpent. Spennvidden strekker seg liksom helt fra det som kan oppfattes som en på samme tid solid kritikk og utforskning av det konseptuelle maleriets muligheter, og i retning av en mer direkte, ikke-verbal vei ut.

Ikke helt enkelt å fange i åtte arbeider, kanskje, men solid nok. Man vil jo se mer.

Tommy Olsson

kunst@klassekampen.no